

„Sedel doma a dokola sa krmil zakázanou poéziou.“

„Asi to tak bude,“ pripustí.

„Zavolaj vašim, že teda ostávaš a môžu si užiť romantický večer.“

Zagúľa očami, aby mi ukázal, čo si myslí o romantike rodičov, potom vytiahne mobil a vybaví, čo treba.

Keď sa dovlečieme k nám, babka sedí v kuchyni za stolom a telefonuje, zatiaľ čo naši pozerajú televízor. Oznámim im, že Lukáš bude spať na nafukovačke, ale iba mávnu rukou. Zvykli si. Nič netradičné. Berú ho ako moju kamarátku a nikdy ich nenapadlo upodozrievať nás, že by sme za zavretými dvermi mohli robiť niečo nemravné. Na to poznajú Lukáša až pridobre. Možno lepšie ako jeho vlastná rodina.

Zaplaví ma pocit vďačnosti. Nemohla by som si priať zhovievavejších blízkych, i keď občas to aj u nás vrie kvôli malichernostiam. No pokiaľ ide o vážne veci, držíme spolu a dôverujeme si.

Lukáš vyterigá z vrchnej police skrine nafukovačku, nafúka ju šliapacou pumpou, potom mi ukradne z postele vankúš a usalaší sa na zemi vedľa postele. Zapne notebook, otvorí netflix a počká, kým sa k nemu pridám už navlečená v dlhom pyžame, v jednej ponožke, lebo neviem prečo, ale zvykla som si spávať v nich i v lete, s veľkou miskou pukancov, ktoré som za babkinho gánenia narýchlo spravila v mikrovlnke, a pustíme si prvý seriál, ktorý nám príde do rany. Všetky známe i menej známe sme videli už asi tisíckrát, tak je vlastne jedno, ktorý si zopakujeme.

Zamotáme sa do deky, opierame sa plecami o seba, dotýkame sa nohami a vôbec si neuvedomujem, že vedľa mňa leží chalan. Pohlavie je niekedy pre priateľstvo nedôležité, nezáleží na ňom.

Počas toho, ako na monitore beží prepadnutie veľkej španielskej banky bandou v maskách Salvadora Dalího, myslím na nedávne udalosti. Preberám si ich zo všetkých strán a uvažujem, čo sme mohli a mali spraviť inak. Ja som mala držať jazyk za zubami. Alebo nie?

Nemali by sa priatelia brániť aj za cenu rizika?

Či?

Neviem.

V hlave mi vyskakuje obraz suseda a jeho vlčiaka. Ich odva-
ha, odhodlanie, nebojácnosť. Nie každý by sa zamiešal do roz-
tržky a postavil sa na obranu slabších. Všetka česť, Vinco, po-
viev v duchu.

Po chvíli vstanem a prehopsám k oknu. Vedľa sa svieti. Tl-
mené žlté svetlo kreslí pohybujúce sa tiene, siluetu postavy,
ktorá kráča sem a tam. Dívam sa na ňu, predstavujem si, čo Vin-
co robí, čo má na sebe, a hádam, čo ho sem privialo. Nasťahovať
sa do dediny, odkiaľ mladí utekajú, musí mať dôvod. Obzvlášť
ak ide o starý dom.

„Sleduješ ho?“ osloví ma zakrátko Lukáš.

„Tak trochu. Pochop, už dlho sa tu nič zaujímavé nedialo.
Prifahuje moju pozornosť ako magnet.“

„Stalkerka,“ zasmieje sa.

„No a čo?“